

Első fejezet

Mikor igazán szüksége lett volna rá, a testvére nem volt sehol.

És nem volt senki, akire úgy támaszkodhatott volna, mint órá. Főleg most, mikor az Új Köztársaság a teljes megsemmisülés szakadékának szélén tántorgott.

A Birodalom bukása után azt gondolták, hogy minden egyszerű lesz. Hogy minden könnyen megy majd. Hogy az emberek megértik, időre és türelemre van szükség, hogy visszaszerezzék és újjáépítsék mindazt, amit a Birodalom elvett tőlük. A városokat, a hírközlést, a kereskedelmet. És ezzel nem is lett volna gond. A problémát a kevésbé kezelhető dolgok jelentették. Mint például a szabadság. A szólás szabadsága, vagy épp a vitához vagy tiltakozáshoz való jog.

A nő nagyot sóhajtott.

A Felkelés egykori vezetői sajnós csúnyán alábecsülték, hogy a Birodalom mennyire beleégette az emberekbe a vak engedelmességet, és hogy milyen sokan voltak, akik jobban szerették, ha megmondták nekik, hogy mit is gondoljanak és tegyenek. Hiszen sokkal *egyszerűbb* parancsokat követni, mint saját elhatározásra jutni.

Úgyhogy mindenki vitatkozott és veszekedett, és petíciókat nyújtott be – amíg már túl késő lett.

Miközben föl-alá sétált a tárgyalóteremben, egy villanásra megpillantotta a saját képmását a tükörfényesre csiszolt asztallapon. Fáradtnak tűnt.

Néha azt kívánta, bár közembernek született volna, és nem egy galaktikus királyi család sarjának. Erről óhatatlanul eszébe jutott az Alderaan, ami oly sok éve nem létezett már.

S erről – legalábbis részben – a saját apja tehetett.

Olyan örökség volt ez, ami élete végéig elkíséri majd, és sohasem szabadulhat meg tőle. Nem hagyhatta, hogy valaha megismétlődjön ez a szörnyűség. Ez is az ő felelőssége volt; olyan teher, ami – sokszor úgy érezte – maga alá temeti.

Persze könnyebb lett volna, ha nem egyedül kell cipelnie. Ha a testvére is ott van mellette, hogy megossza vele a felelősséget.

Már ha nem halt meg időközben.

De nem... *Arról* tudna. Akárhol is volt, akármilyen is történt vele, ha már nem élne, ő arról biztosan tudna.

Érezte volna.

És aztán annyi év után nyomra bukkant. Nem volt sok – alig több bizonytalan szóbeszédnél –, de az elmúlt években összesen nem akadt ennyi. Ha tehetne volna, egyedül indul el ezen a nyomon, hiszen ki más lenne alkalmasabb egy testvér felkutatására egy másik testvérnél?

Amikor fölvetette az ötletet, az Ellenállás többi vezetője olyan hangosan tiltakozott, hogy azt talán még egy fél galaxissal odébb is hallották. Úgyhogy végül kénytelen volt elállni a tervétől, és belemenni, hogy valaki más induljon útnak.

Egy fiatal pilótát ajánlottak a figyelmébe. A férfi eddigi eredményei kiemelkedőnek bizonyultak, és tény, hogy egy magányos felderítő kevésbé vonja magára a figyelmet, mint egy utazó hercegnő.

– Az elemzések tükrében nem lesz olyan nehéz őt megtalálni! – próbálták megnyugtatni a munkatársai. – Elvégre csupán véges számú lakható világ van ebben a galaxisban, azokon pedig véges számú búvóhely.

– Egy hétköznapi ember számára talán – mondta a hercegnő. – De mi nem egy hétköznapi embert próbálunk felkutatni. Hanem Luke Skywalker.

Ez újabb parázs vitát robbantott ki. Főleg azok ellenkeztek hevesen, akik váltig azt bizonygatták, hogy a feladatra kiválasztott pilóta túl fiatal, túl tapasztalatlan még.

Aztán végül csak sikerült konszenzusra jutniuk.

Megállt egy pillanatra, és ismét szemügyre vette a tükörképét. Rég volt már, mikor nem az ő akarata diadalmaskodott egy ilyen vitás kérdésben. Halvány, mindent tudó mosolyra görbült a szája. Az efféle vitás kérdésekben sokszor megtévesztette az ellenfeleit csöndes, visszahúzódó természetével. És mire rájöttek, hogy a törékeny nő álcája mögött hajlíthatatlan vasakarát rejtőzik...

A mosoly lassan lehervadt az arcáról. Nincs már idő gúnyos vitákra és végtelen bizottsági megbeszélésekre. A kegyetlen Első Rend mind messzebbre nyújtotta vaskesztyűs markát, azzal fenyegetve, hogy szétzúzza a még mindig gyenge lábakon álló Új Köztársaságot.

Hol van Luke, mikor a leginkább szükségem lenne rá?

A *Finalizer* csillagromboló vadonatúj volt, és hatalmas. Azon távoli csillagközi gyárak egyikében készült, amit az Új Rend tartott a kezében. Egy olyan helyen, amit még nem fertőzött meg az Új Köztársaság nevű betegség. Az elkötelezett és végletekig hű munkások egy minden eddiginél erősebb, hatalmasabb és technikailag fejlettebb űrha-

jót építettek. Olyat, amelyet eddig még nem látott ez a galaxis. Olyat, ami az Ellenállás minden hadihajójánál erősebb.

A Resurgent-osztályú csillagromboló egyik dokkjából négy, mára már avított számítógépes csapatszállító emelkedett ki. Annak ellenére azonban, hogy náluk már sokkal modernebb gépek is léteztek, a csapatszállítók hibátlanul működtek, és tökéletes hatékonysággal végezték a feladatukat. Az alatt derengő, Jakku nevű bolygó lakóinak fogalmuk sem volt róla, hogy hamarosan négy szakasz elit rohamosztagos érkezik a világukra.

A négy páncélozott csapatszállítón összesen nyolcvan fémháncélos rohamosztagos várta, hogy földet érjenek, és közben elcsépett bölcsességekkel és fárasztó ostobaságokkal traktálták egymást. Az utastérben percről percre nőtt a feszültség, és az ugratások egyre durvábbak és kegyetlenebbek lettek. Bajtársak voltak, időtlen idők óta ismerték már egymást, és már alig várták, hogy bebizonyíthassák, ezen az apró bolygón semmi nem akadhat, ami megállhatna velük szemben.

Aztán a szakaszparancsnokok utasítására ellenőrizték a fegyvereiket, majd a páncéljaik következtek, aztán a mellettük várakozó két bajtárs fegyverzete – és az egész kör még egyszer. A lángszórósok felcsatolták a háti tartályaikat, és gyorsan ellenőrizték, működik-e az őrláng.

Ahogy beléptek a légkörbe, az eddigi csöndet hirtelen statikus zörej és recsegés-ropogás váltotta fel. Valamelyik rohamosztagos olyan durva megjegyzést tett, hogy azt már a szakaszparancsnoka sem hagyta szó nélkül. Aztán mind elcsöndesedtek, és innentől kezdve egyedül a hajtóművek zúgása és a levegő sustorgása szűrődött be az utastérbe.

– Leszállásra felkészülni! – közölte velük egy jellegtelen gépi hang.

A páncélos testek megfeszültek, fekete kesztyűbe bújtatott kezek szorultak meg a karabélyokon, és minden szem a jármű fedélzeti nyílására szegeződött.

Végül a csapatszállító hangos zökkenéssel földet ért, és a leszállórámpa lassan nyílni kezdett.

Kisebb települések is akadtak a Jakkun, primitívebbek, elmaradottabbak, de akárki is vágott át Tuanulon, vagy csak repült el fölötte, nem gyanította, hogy itt valamiféle titok rejtőzik. És ha esetleg mégis gyanította volna... A galaxis tele van titkokkal, és nyilván mindenki úgy vélte, e tekintetben a Jakku sem lóg ki a sorból.

Ez a titok azonban...

Akár a sivatagbolygó legtöbb települése, ez is békés hely volt, és bár a felületes szemlélő úgy gondolhatta volna, hogy a pusztaságokból mindenfajta élet hiányzik, azért akadt itt növény is, állat is bőséggel. Már ha az ember tudta, hogy hol keresse. A házakra kiakasztott apró szélcsengők időnként ugyanolyan hátborzongató hangot adtak ki, mint a sivatagban lakó láthatatlan lények.

A kietlen pusztán átvágó gömbforma teremtmény azonban sehogyan se illett ebbe az üres, és mégis élettel teli világba. Tulajdonképpen olyan volt, mint két egymásra pakolt gömb – egy nagyobb meg egy kisebb –, és a narancssárga és kék csíkokkal tagolt, piszkosszürke fémfelszínen a BB-8-as azonosító látszott.

A droid igencsak iparkodott, és a maga gépi módján nagyon, de nagyon ideges volt.

Ott, ahol az emberi szem legfeljebb üres éjszakai égboltot láthatott, az ő sokkal fejlettebb optikai szenzorai egy jókora mozgó fényfoltot fedeztek fel. És mikor ebből négy

újabb fényfolt vált ki és indult a felszín felé, a droid idegesen felcsipogott.

Úgy volt vele, lehet, hogy ez semmiféle jelentőséggel nem bír, de ha mégis...

Merthogy a négy fényfolt nem szabálytalan pályán közelítette meg a bolygófelszínt, mint valami aszteroidazápor. Az ő gépi agya pillanatok alatt felfedezte az előre kiszámított, egymáshoz igazított pontos pályagörbéket, és a fokozatosan csökkenő sebességet.

És amikor földet érnek...

Túl közel lesznek. Egymáshoz is, Tuanulhoz is, és *ez* már nem lehet véletlen. Egyetlen fényfolt nyugtalanságra adhattott volna okot, négy láttán azonban már joggal költözött rettegés az áramköreibe.

BB-8 hangos sívítással és szirénázással pördült meg – a gömbformájú teste miatt ez nem is jelentett különösebb erőfeszítést –, és csúcssebességgel kezdett a település felé száguldani. Azelőtt kell odaérnie, hogy az a négy fényfolt földet érne! Persze küldhetne rádióüzenetet, de tartott tőle, hogy épp *azok* fognák el az üzenetét, akik miatt azt elküldené.

Azonkívül, hogy a tuanuliak a galaxis mindenféle utazójának és számkivetettjének otthont adtak, használt gépek és droidok javításából éltek. Ezeket a helyrepofozott, feljavított eszközöket aztán a nagyobb városoknak adták el.

Miközben a droid az utcán járó embereket és idegeneket kerülgette, amazok nyugtalanul kapták föl a fejüket, aztán értetlenül vonták meg a vállukat, mellső végtagjukat vagy csápjukat.

Ugyan ki tudhatná, mi ütött ebbe a droidba?

Igazából nem is a szét- vagy összeszerelés különböző fokozataiban várakozó droidok akadályozták BB-8-at – a kis

droid játszi könnyedséggel szlalomozott át közöttük –, hanem a blogginok. A szemtelen, madárforma lények jókora csapatokban tanyáztak az utcákon, és féltékenyen őrizték a saját territóriumukat. Ahogy a droid megközelítette őket, méltatlankodó kárálással estek neki, és vadul összevissza csipkedték. BB-8 könnyedén áttörhetett volna köztük, de a háziasított blogginok a helybéliek egyik kedvenc csemegéjének számítottak, így nem lett volna szerencsés, ha útközben négyet-ötöt is eltapos.

Úgy döntött hát, inkább lassít egy kicsit, és tesz némi kerülőt, és így végül baleset nélkül sikerült átvergődnie az utcákon. És nagyon bízott benne, hogy minél beljebb ér a faluba, annál kevesebb ilyen ehető dolog akad az útjába. Főleg most, hogy a célja már szinte karnyújtásnyira volt tőle.

Az épület, amit keresett – az őskori és a hipermodern sajátos egyvelege – ugyanúgy festett, ahogy a legtöbb tuanuli ház. Ennek ellenére tökéletesen betöltötte a feladatát, és bár kívülről alig tűnt többnek, mint egy félig földbe sülylyesztett kunyhó, odabent olyan eszközök és gépek is akadtak, amik több mint elviselhetővé tették az itteni létet.

Bár fáradt volt, Poe Dameron próbálta nem mutatni. Úgy érezte, tartozik ennyivel a házigazdájának. És amúgy is... a hírnév kötelez.

Hosszú és veszélyes utat tett meg, hogy most itt lehessen, és mindezt az Ellenállás, és azon belül is Organa tábornok kérésére. Most pedig, hogy végre itt volt, az olyan apró kellemetlenségek, mint a fáradtság, nem tehetik tönkre *ezt* a pillanatot!

Sötét hajjal keretezett arcában olyan mély tüzű, büszke pillantású szemek ültek, ami miatt sokan arrogánsnak tar-

tották. Pedig csupán arról volt szó, hogy bízott a képességeiben és a szakértelmében. És a vágya, hogy teljesítse a feladatát, időnként mindent lebíró türelmetlenséggel párosult.

Kopott, vörös és homokszínű repülő uniformisa, amit azóta használt, hogy az Ellenállás tagja lett, nem egy ehhez hasonló küldetést látott már. Ámbár... egy ennyire lepusztult helyen talán még sohasem járt. Ezért nem is értette Poe, hogy mi a csodát keres a házigazdája Tuanulban.

Lor San Tekka még mindig elég erősnek látszott ahhoz, hogy akár pusztá kézzel is birokra keljen egy gundarkkal, a viselkedése azonban egy hivatásos Békéltetőé volt. Az ember azonnal megnyugodott a társaságában – már ha nem viseltetett kifejezetten ellenséges érzésekkel a házikó gazdájával szemben.

Bár nem sok időt töltöttek egy légtérben, a fiatalember úgy gondolta, sikerült viszonylag jól felmérnie a vendéglátóját.

Tekka közelebb hajolt, egy apró bőrrerszényt helyezett Poe nyitott tenyerébe, majd rázárta a pilóta ujjait.

– Én legfeljebb ennyit tehetek – mondta szomorkás mosollyal. – Bár azt szeretném, ha többet segíthetnék! Főleg, hogy tudom, annyi mindent kellene még tenni! De... ez majd segít elkezdeni jó irányba terelni a dolgokat.

Ahogy az idős férfi visszahúzta a kezét, Poe ujjai megszorultak az apró bőrízákön. Csak a mérete kicsi, a fontossága...

– Azt beszélnek, ez a térkép beszerezhetetlen – jegyezte meg Poe. – Megkérdezhetem, hogy ön hogy jutott hozzá?

Az idős férfi azonban csak mosolygott, és szemlátomást esze ágában sem volt kifecsegni a titkait. Lassan Poe is elvigorodott, és egyetértően biccentett.

– Tudja, hogy kölyökkorom óta hallgatom a kalandjairól szóló történeteket? Igazán nagy megtiszteltetés a szá-

momra, hogy személyesen is találkozhattunk! És nagyon hálásak vagyunk a segítségéért!

– Túl messze jutottam, és túl sokat láttam már, hogy semmibe vegyem azt a fenyegetést, ami, ha nem teszünk valamit ellene, sötétségbe taszítja a galaxist! – Tekka egy öregember lassú, jelentőségteljes mozdulatával vont a vállát. – *Muszáj* tenni valamit, és nem számít, hogy mibe kerül, és milyen veszélyekkel jár! A Jedik nélkül nincs egyensúly az Erőben, és végül mindent elnyel a sötét oldal.

Bár Poe tudott egyet-mást ezekről a dolgokról, ahhoz épp elég tapasztalt és eszes volt, hogy meg se próbáljon filozófiai mélységű vitába bonyolódni Lor San Tekkával.

Lassan szedelőzködni kezdett.

– A tábornok már nagyon várja ezt a térképet! – emelte meg a kezét Poe.

– Tábornok! – mondta Tekka, majd lassan, tűnődve elmosolyodott. – Nekem ő még mindig királyi felség.

– Igen, de gyűlöli, ha hercegnőnek nevezik – vont a vállát a pilóta. – Szemtől szemben már senki sem szólítja így.

Ebben a pillanatban egy fülsiketítően sivalkodó és füttyögő, gömbforma droid robbant be az épületbe, és épp csak le tudott fékezni, és ezzel elkerülni, hogy a két embert ledöntse a lábáról. Amazok ketten összenéztek, aztán már rohantak is kifelé.

Poe villámgyorsan lekapta az övéről a távcsövet, és a következő pillanatban már ő is látta a négy közeledő fényfoltot.

– Nem akarok szemtelennek tűnni, de szerintem el kellene bújjon, uram!

Tekkának nem volt szüksége távcsőre, hogy azonosítsa a leereszkedő csapatszállítókat.

– Nem! Magának kell elindulnia!

Annak ellenére, hogy tökéletesen tisztában volt a küldetése fontosságával, Poe képtelen volt rászánni magát, hogy egyedül hagyja az idős férfit. Mert nemcsak tisztelte Lor San Tekkát, de kedvelte is. Hogyan hagyhatna itt egy ilyen embert a vész torkában?

– Uram, ha nem bánja...

– De bánom, Poe Dameron! – vágott közbe az idős férfi, és a hangja és a pillantása hirtelen megkeményedett. – Eddig a küldetéséről beszélt, és úgy gondolom, itt az ideje, hogy teljesítse! Ahhoz képest, ami most a galaxisban történik, maga és én alig vagyunk többek porszemeknél!

– Már megbocsásson, uram – makacsolta meg magát Poe –, de vannak olyan porszemek, amelyek fontosabbak a többinél!

– Hízélgés helyett inkább őrizzen meg a jó emlékezetében! És most menjen! Nekem még gondoskodnom kell a falu védelméről!

Poe egy hosszú pillanatig a tovasiető Lor San Tekka után bámult, aztán megperdült, és a falu átellenben lévő vége felé iramodott. BB-8 egy darabig próbálta tartani vele a lépést, de a hangosan siránkozó kis droid mind jobban lemaradt.

Útközben felfegyverzett falusiak tucatjai jöttek velük szembe – csupa komor tekintetű ember és idegen –, és a pilótának elképzelése sem volt, honnan kerítették ezek a látszólag békés helyiek hirtelen ennyi fegyvert.

A hajóját a falu határában, egy sziklakiszögellés alá rejtette el. A felületes szemlélődő talán nem vette volna észre az X-szárnyút, de egy körültekintőbb felderítőcsapat már gond nélkül megtalálta volna. Úgyhogy Poe is tisztában volt vele, hogy mihamarabb el kell tűnnie a környékről. Még mielőtt a rohamosztagosok ideérnek.

Villámgyorsan fölmászott a pilótafülkébe, miközben BB-8 a másodpilóta pozícióját foglalta el. Néhány gyors gombnyomás, és életre kelt a hajó navigációs rendszere. Közben a láthatáron már föltűntek a fehérpáncélos katonák, és néhány pillanat múlva már össze is csaptak a falusiakkal.

A helyiek megpróbálták bátorsággal kiegyenlíteni a rohamosztagosok szakértelmét és felszereltségét, de a küzdelem így is alig egy perc alatt eldőlt. Látván az ellenállás kilátástalanságát, egyik falusi a másik után adta meg magát. A csatazajtól megvadult háziállatok riadt bőgéssel próbáltak meg kitörni a karámjaikból, és félelmük tébolyult őrjöngéssé fokozódott, miközben a lángszórósok elkezdték fölégetni a házakat.

Poe ugyan nem sok értelmét látta a dolognak, de tisztában volt vele, hogy az Első Rend vezetői a félelmet és rettegést is ugyanolyan eszköznek tekintik, mint a diplomáciát vagy a stratégiát.

– Megyünk már, BB-8! – mordult föl dühösen a kis droid elektromos sirámát hallva. – Megyünk már!

Beindította a hajtóműveket, és az X-szárnyú már lassan ki is csúszott a szikla takarásából, amikor...

Lézersugarak villantak, és a hajótest megremegett.

Poe nem tudta, honnan kerültek elő a rohamosztagosok. Valószínű volt, hogy aki a falu elleni offenzívát megtervezte, nem csupán frontális támadásra épített. Lehet, hogy ez a kettő is egy nagyobb egységhez tartozott, akiket azért küldtek, hogy hátba támadják a falusiakat.

Ha telibe kapják a pilótafülkét, neki annyi! Poe azonban úgy döntött, nem hagy nekik rá időt. Az X-szárnyú alsó ágyúival vette célba őket, és néhány jól irányzott lövéssel mindkettőt szénné égette.

Aztán valami hátborzongató, fejhangú sivítésre lett figyelmes. A hang akkor sem halkult el, mikor a hajó kicsúszott a szikla takarásából. Egyre erősödő remegés futott végig újra meg újra az X-szárnyú törzsén, és Poe villámgyorsan leállította a hajtóműveket.

Felnyitotta a pilótafülke ablakát, és ahogy kimászott hátra, már látta, hogy mi is a baj. A két rohamosztagos talán nem járt el különösebben taktikusan, de annyi eszük volt, hogy a hajtóműveket vegyék célba.

BB-8 is kimászott mögötte. Egyikük sem szólt semmit, de nem is volt rá szükség. Ember és droid egyaránt tisztában voltak vele, hogy most *igazán* nagy bajban vannak.

A faluban még mindig folytak a harcok. A kemény mag nem volt hajlandó megadni magát, mert nyilván sejtették, hogy mi vár rájuk.

Az egyik rohamosztagos mellkasát lézersugár égette át, és ahogy a mellette küzdő társa odaugrott, látta, hogy az összeégett, megfeketedett páncélból csak úgy dől a füst. A sebesült kétségbeesetten kapott a társa keze után, és egy pillanatig majdnem összeért a sisakjuk. Aztán a sebesült görcsösen megvonaglott, vért köhögött föl, és végül elernyed.

A társa még mindig döbbenten szorongatta a kezét. Hiszen együtt képezték ki őket, együtt ettek, számtalan apró, közös történet kötötte össze őket... És... most a halál.

Az élet-halál harc a legkevésbé sem hasonlított arra, amit eddig a szimulációkban tapasztalt. Mintha valami rémálomban bolyongana, úgy vágott át a lángokban álló falun, és iszonyodva próbálta letörölni magáról a páncéljára tapadt vércseppeket.

A szimulációkban sosem volt vér.

A tűz egyik épületről a másikra terjedt. Az ablakokból csak úgy dőlt a sűrű, zsíros füst, és egyik robbanás a másik után rázta meg az utcákat.

Ahogy befordult a következő sarkon, a rohamosztagos mozgásra lett figyelmes, és automatikusan célra tartotta a karabélyát.

Az egyik ház árnyékából egy nő bukkant elő, és ahogy megpillantotta a fehér vértet viselő katonát, megdermedt. A rohamosztagos tudta, hogy sosem fogja elfelejteni a nő arckifejezését: úgy nézett ki, mint aki megértette, hogy bár még mozog és lélegzik, de valójában már halott.

Egy hosszú pillanatig így álltak – ragadozó és préda –, egymásba fonódó tekintettel, mozdulatlanul. Aztán a katona lassan leeresztette a karabélyát. A nő továbbra sem mert moccanni, és döbönt, rezzenéstelen pillantással figyelte a rohamosztagost.

Hangos szisszenés hallatszott, és a katona önkéntelenül is a hang felé fordult. Mintha a hirtelen mozdulat rántotta volna vissza a nőt a valóságba, megperdült és futásnak eredt.

A sziszegő hangot egy újonnan érkezett impozáns komp hajtóművei adták ki. Akár egy hatalmas, méltóságteljes ragadozó madár, úgy szállt le a falu mellett, és a rámpa tetején csupán egyetlen alak tűnt föl. Magas, sötét, köpenybe burkolózó férfi volt, aki arcát zárt fémmaszk mögé rejtette. Mintha a legkevésbé sem zavarta volna a körülötte örvénylő ütközet, és a pillantása azonnal Lor San Tekkát kereste.

A rohamosztagos döböntően bámulta az újonnan érkezett, feketébe öltözött harcost, és észre sem vette, ahogy a szakaszparancsnoka odalép melléje.

– Vissza a sorba! – reccsent rá a tiszt. – Még nincs vége az ütközetnek!

A feketébe öltözött harcos közben lesietett a rámpán, és a rohamosztagos bele sem mert gondolni, hogy vajon mit jelezhet az érkezése.

Nem tudta, de nem is kellett vele foglalkoznia. A tudatlanság egy rohamosztagos számára nem csupán áldás – egyben a szolgálati szabályzat része.

Poe azonnal látta, hogy ezzel az X-szárnyúval nem megy sehová. Persze, ha sikerülne beszereznie a szükséges pótalkatrészeket, és esetleg meg tudna alkudni egy műhely tulajdonosával... de nem... erre most esélye sem lesz.

Azonnal elővette a Tekkától kapott bőrrerszényt, és előhúzott belőle egy apró tárgyat. Magához intette BB-8-at, fölnyitott egy apró tárolót az oldalán, és abban helyezte el Lor San Tekka ajándékát. A kis droid halk füttyel biztosította, hogy a tárgy nála biztonságban lesz.

– És most tűnés! – parancsolt rá Poe BB-8-ra. – Menj, és meg se állj! Mindegy merre, csak minél messzebb ettől a helytől!

S mivel a droid egy pillanatig habozni látszott, a pilóta megveregette az oldalát, és megpróbálta megnyugtatni.

– Annyi rohamosztagost intézek el, amennyit csak lehet, aztán én is jövök! És most *menj*! És ne aggódj, velem minden rendben lesz! Akárhová is mész, én meg foglak találni.

BB-8 továbbra sem mozdult, de mivel nem kapott több utasítást, végül nagy kelletlen megfordult, és nekiindult a sivatagnak. Csak egyszer nézett vissza az X-szárnyú mellett várakozó férfira, aztán halk elektronikus sóhajjal folytatta az útját.

Hiába, egy droid legfeljebb tiltakozhat a kapott parancs ellen, de nem írhatja felül azt.

A magas, csuklyás alak, akinek láttán olyan iszonyú félelem költözött a katona szívébe, Lor San Tekka felé indult. Az útjából katona és foglyul ejtett helyi egyaránt kitért. Ahogy Tekka megpillantotta, lassan megdermedt, és rezignáltnan eresztette le a kezét. Tudta, hogy ki jött el érte, ahogy azt is, semmi értelme megpróbálni elfutni előle.

A maszkos férfi azzal a fajta csöndes tűnődéssel mérte végig lassan, tetőtől talpig a falu előljáróját, amivel az ember a múlt korok relikviáit veszi szemügyre. A légzőkészülékkel ellátott fekete maszk teljesen elrejtette a harcos arcát, de Tekka így is tudta, kivel áll szemben. Régről ismerte – még azelőttől, hogy Kylo Ren magára öltötte volna ezt a maszkot.

De *abból* az emberből már csak ez a *maszk* maradt.

– A híres szerencsevadász! – mondta Ren, mint aki már rég számított erre a találkozásra. – Végre te is megvagy! Milyen érzés?

A maszk eltorzította a hangját, és valami halk, hátborzongató mellékszöngét csempészett a szavaiba.

– Ahogy elnézem, veled valami sokkal rosszabb történt – nézett egyenesen a maszkos arcba Tekka.

A szavainak azonban semmiféle szemmel látható hatása nem volt. Se gúny, se harag nem sugárzott a maszkosból – legfeljebb némi türelmetlenség.

– Tudod, miért jöttem.

– Én azt tudom, hogy *honnán* jöttél – mondta Lor San Tekka olyan nyugodtan, mintha épp meditálni készülne egy napsütötte hegycsúcson. – Egy olyan korból, amikor még nem Kylo Rennek hívtak.

– Csak óvatosan! – mordult föl a maszkos. – A térképet akarom! Azt, ami elvezet Skywalkerhez. Tudom, hogy a birtokodban van, és most át fogod adni az Első Rendnek!

Poe, aki az ellenkező irányból lopakodott be a faluba, egy lángoló épület mögött húzta meg magát. Innen szinte minden hallott, de kilesni csak egy-egy pillanatra mert a fedezék mögül. Tekkát, aki háttal állt neki, tisztán látta, a vele szemben álló ismeretlen, maszkos alak azonban félig takarásban volt.

– Te nem tartozol közéjük – mondta az idős férfi nyugodt, félelem nélküli hangon. – Az Első Rend a sötétségből született. *Té* nem.

– Hogy válhat egy beszélgetés ilyen hamar ilyen érdektelenné? – horkant föl a maszkos, és hosszú karjával színpadiasan a körülöttük lángoló falu felé intett. – Szerinted feltétlenül szükséges, hogy egy egyszerű csere tragédiába torkoljon?

Akár tinta a vízbe, úgy vegyült a szintiszta kegyetlenség a szavaiba.

– Hát nem hoztál már így is épp elég bajt ezekre az emberekre?

– Én már rég megbékéltem a sorsommal – mondta az idős férfi. – És a tragédia az, ami *veled* történt, és nem az, ami velem fog.

– Elég az üres fecsegésből! – hajolt közelebb Ren fenyegetően, és előrenyújtotta a kezét. – A térképet, vénember!

Poe szinte biztosra vette, hogy mi következik.

– Nem! – suttogta maga elé. – Nem, nem, nem...

Aztán fölpattant – az sem érdekelte már, ha a rohamosztagosok észreveszik –, és futólépésben indult a páros felé.

– Megpróbálhatod megtagadni az igazságot, és elfelejteni a családot – mondta Tekka dacosan –, de úgymint hiába!

Kylo Ren fenyegetően húzta ki magát, és ahogy az ész átadta helyét a haragnak, mintha növekedésnek indult volna az alakja. Leakasztotta övéről a fénykardját, és ahogy akti-

válta, három energianyaláb bukkant elő a markolatból – a vörösen izzó penge, és két rövidebb, keresztvas gyanánt.

– Milyen igaz! – bólintott.

Aztán meglendítette a fegyvert, és halálra sújtotta Lor San Tekkát.

Második fejezet

Poe látta, ahogy a fénykard felemelkedik és lesújt. Mint-ha még az idő is lelassult volna, s miközben fölemelte a sugárvetőjét, és tüzet nyitott, hallotta a saját üvöltését.

Elkéstem! Túl lassú voltam, és elkéstem!

Kylo Ren keze az utolsó pillanatban emelkedett föl, és egyetlen mozdulatával eltérítette a lézersugarakat. A fekete maszkkal fedett arc lassan a pilóta felé fordult, és Poe hirtelen azt érezte, hogy megbénulnak az izmai. A szíve még vert, a tüdeje pumpált, de az izmai már nem engedelmesskedtek az akaratának.

Két rohamosztagos azonnal megragadta, és Ren elé vonszolta. Ha nem tartják a karjánál fogva, Poe menthetetlenül orra bukik. Ennek ellenére megpróbált magabiztosan viselkedni.

– Na? Mi lesz?! – kérdezte maró gúnnyal a pilóta.

Lor San Tekka gyilkosa kikapcsolta és az övére csatolta a fénykardját, majd a fogolyhoz fordult.

– Az öltözéked alapján úgy tűnik, hogy az Ellenállás pilótája vagy – bólintott, majd intett az öröknek. – Alaposan kutassák át!

Az egyik rohamosztagos kézi szkennelvel ellenőrizte Poe-t, míg a másik páncélkesztyűs kézzel tapogatta végig durván a pilóta testét.

– Semmi – rázta meg végül a fejét.

– Szép munka volt! – vigyorgott Poe a katonára, aki az előbb motozta meg. – Ügyes kezud van!

A rohamosztagos egy pillanatra megfeledkezett magáról, és dühösen kirúgta Poe alól a lábát.

– Én sem találtam semmit, uram! – emelte meg a másik rohamosztagos a szkennert. – A gyomrában és a beleiben is mindössze félig emésztett ételmaradványokra bukkan-
tam. Megsemmisítsük, uram?

Kylo Ren nem hagyta, hogy a csalódottsága bármilyen formában érzékelhető legyen. Ilyen bizonytalan időkben az efféle akadályok mindennaposnak számítottak. Azonban biztos volt benne, hogy hamarosan ennek az ügynek is a végére jut.

– Nem! – intett. – Nem akarom, hogy bántódása essék!

A két katona csalódottan rángatta föl a földről a pilótát. Ren a lehetőségeket latolgatva, tünődve figyelte őket. Aztán úgy döntött, majd később foglalkozik az ellenállóval. Jelenleg fontosabb dolgok követelték maguknak a figyelmét.

Az alakulat parancsnoka, egy ezüstpáncélos, fekete köpenyes nő sietett oda hozzá.

– Mik a parancsai, uram?

Kylo Ren úgy ítélte meg, máris túl soká időzött ezen a nevenincs helyen, és a ráfordított idő nem hozta meg a kívánt eredményt. És az efféle dolgok mindig felbosszantották.

– A foglyokat öljék meg, Pasma százados, a falut pedig kutassák át! Minden épületet, minden raktárt, minden lehetséges búvóhelyet! Aztán az egészet rombolják a földig, és ha még ekkor sem találnak semmit, szkennerekkel álljanak neki a kutatásnak! Ön is tudja, hogy mit keresünk!

A nő bólintott, majd megfordult, és a házfalak mellé állított foglyok felé intett.

– Célra tarts! – adta ki a parancsot.

A felemelkedő fegyverek láttán szinte mindenki másként reagált – ki térdre hullt, ki sírva könyörgött az életéért, és olyan is akadt, aki az utolsó pillanatig dacosan nézett farkasszemet a rohamosztagosokkal.

– *Tűz!*

Az Első Rend katonai szabályzata értelmében az ilyenfajta eljárás nem mézárulásnak, hanem jogos büntetésnek számított. Az ellenség rejtegetéséért és segítségéért mindig mindenhol a legsúlyosabb büntetést kellett kiszabni. És az, hogy öt embert végeztek ki, vagy ötezret, semmit sem számított – csak az elrettentés volt a fontos.

Az egész egy percig sem tartott.

Miután végeztek, a katonák azonnal nekiláttak átfésülni a még érintetlen épületeket. Egyedül egy vérrel összefröcskölt páncélzatú rohamosztagos állt még mindig bénán az egyik ház falának támaszkodva, és úgy bámulta a halomban heverő holtakat, mint aki nem hisz a szemének.

– Láttam, hogy te nem lőttél! – veregette meg a vállát az egyik bajtársa. – Valami baj van a karabélyoddal?

A másik zavartan bólintott, de egy szót sem szólt.

– Miután hazamegyünk, add oda a technikusoknak! – javasolta a másik katona. – Meglátod, egy perc alatt helyrepofozzák.

– Rendben... persze, úgy lesz.

Aztán a másik is csatlakozott a kutató alakulatokhoz, és a katona ott maradt egyedül. És ekkor... súlyos pillantást érzett magán. Ahogy fölnézett, látta, hogy a kompja felé tartó Kylo Ren tekintete egy villanásig elidőzik rajta.

Tudta, hogy mozdulnia kellene, de egyszerűen képtelen volt. Mintha gyökeret eresztettek volna a lábai.

A rohamosztagos úgy érezte, a magas, feketébe öltözött alak egyenesen a lelkébe lát.

Tudja! Biztosan tudja! És akkor... nekem végem!